

číslo 56.
ročník III.

TŘETÍ VARIANTA

V záplavě vyhocených projevů na téma státoprávního uspořádání naší republiky zarazí nasinec, jak taktně se opomíjí nanesení třetí varianty porevolučního vývoje koexistence obou zneprátených národů. Kompetenční spory se totiž soustřeďují do dvou ohnisk - buďto budeme žít ve společném státě nebo se ČSFR rozpadne na dva samostatné státní útvary. Drtivá většina aktivních politiků, ať už zastánců první či druhé alternativy, ovšem nepočítá s možností otevřeného ozbrojeného konfliktu mezi oběma národy, který by dal případnému vítězi právo rozhodnout o dalším osudu Čech, Moravy a Slovenska. Na druhé straně se dá téměř s jistotou tvrdit, že armádní špičky posílají i na válečný požár, na tragédii podle jugoslávského scénáře a dokonce již existují přísně tajné směrnice pro válečné operace.

Je smutné, že právě I.D., časopis zabývající se politikařením spíše jen pro zábavu a rozvíjení řečnické obratnosti, musí sáhnout k tak závažné studii, aby probudila společenstvo z mírového podnikatelského mamonářství. Co nám však zbývá! Masově distribuované listy přináší na prvních stranách palcovými titulky zvýrazněné aféry bývalých komunistických pohlavářů, prostřihávané zprávami o Marečkové hladovce. Z malicherností se odvíjí ještě směšnější perličky, které by se hodily až někam za sportovní rubriku. A zatímco dezinformovaná veřejnost dle taktovky tisku proklíná "mrtvé" komunisty, nadává nebo fandí panu hladovkáři, na pozadí společenského dění se rýsují kontury temných mraků budoucnosti. Je již veřejným tajemstvím, že v jednom blíže nespecifikovaném ústředí jednoho útvaru si pohráli jistí pánové z generálního štábu československé armády s počítačem vedením jediným záměrem: zjistit průběh případného střetnutí mezi českou a slovenskou armádou a teoreticky odhadnout jak výsledek tak i následky této války. Vzhledem ke skutečnosti, že armádní složky patří v každé zemi na světě k nejlépe informovaným kruhům, dá se soudit, že údaje vložené do počítače vykazovaly nejen nejvyšší myslitelnou přesnost, ale i komplexnost. Bohužel se nám dostaly do rukou pouze kusé výsledky "zábavy" pánů generálů z výpočetního střediska, ačkoli i z nich lze vyčíst, kolik bolesti, utrpení a zbytečných ztrát by nás stála válka ze Slovenskem. Upravená data vkládaná do počítače byla determinována několika vstupními restrikcemi. Z nich nejzávažnější bož představevala premisa, že půjde o válku očekávanou, tedy nikoliv o zákeřný přepad z jedné či z druhé strany, přičemž doba přípravy k válce byla stanovena na jeden rok / jedná se patrně o interval od doby, kdy selhaly veškeré politické prostředky k dosažení dohody, až po vypuknutí prvních bojů/. Dalším /a nutno dodat, že velmi logickým/ omezením vyhodnocovací procedury byla prognóza, že válka bude vedena pouze v intencích dnešní ČSFR, tzn., že v průběhu operací nepoužije žádná ze stran území sousedního státu k přepravě vojska, bojové techniky ani nebude soustavně narušovat vzdušný prostor sousední země. Ve válce nebude použito ani jaderných zbraní ani chemických či biologických látek. Spolu s několika drobnějšími předpoklady s vysokou mírou pravděpodobnosti /týkaly se vesměs dopadu konfliktu na mezinárodní situaci/ byl celý restriktivní proces dokončen. Z mezinárodních reakcí byla kupříkladu zcela vyloučena

sebelepší podpora Německa bojujícímu Slovensku, přestože by konflikt katalyzoval v Německu zvýšenou vlnu neonacismu, nedešlo by s největší pravděpodobností k radikálnějším změnám ve vládě. Snaha o setrvání v integračním bloku států Evropy, by čala zapomenout na staré svazky Tisova státu s Třetí říší, i těm silám, které by se slovenským lidem sympatizovaly. Poslední vstupní požadavek preferuje znepřátelené strany jako zcela homogenní státní útvary. Tato informace ovšem neanuuluje nacionální otázky, sděluje pouze, že všichni Češi žijí na západ od slovenských hranic a naopak. Zřejmé je jedno: pokud se vnitrostátní krize vyhrotí, dá se očekávat podepsání smlouvy o místech konání přesměnné služby pro vojáky z Čech a Slovenska, takže v době vzplanutí války budou na Slovensku ryze slovenské posádky a v Čechách ryze české. A nyní již k zpracovávanému obsahu výsledků/ pozn. výsledky byly dodatečně upraveny z heslovité formy do souvislého útvaru a beletrizovány/.

Důvody k válce jsou známy i v dnešní době. V centru nesnášenlivých reakcí stojí oslabování federální struktury - hlavní jablko sváru. Ponechat stranou nelze ani tzv. "bitvu o pomlčku" v níž stále více a více Slováků začne spatřovat matematické znaménko mínus a bude se tedy dožadovat /marně/ změny ve smyslu názvu republiky na Česko + Slovensko nebo aspoň - Česko- Slovensko.

První fáze války se odehraje na moravsko-slovenském pomezí. Slovenská armáda překročí řeku Moravu na linii Hodonín-Lanžhot a motorizované divize se rozlejí po Belnomoravském úvalu. Na severním úseku fronty postoupí Slováci jen o několik kilometrů. Silně opevněné Beskydy střežící přístupy k ostravské pánvi přispějí k poměrně rychlé stabilizaci fronty. Armáda Jih /Juh/ začne zhruba po týdně bojů ohrožovat Brno z jihovýchodu. Výrazným momentem úspěchů jižních svazů bude přerušení železniční trati Přerov-Břeclav, čímž se podaří zcela paralyzovat jednotky české jižní formace v prostoru mezi Dyjí a rakouskou hranicí. Tyto se budou nacházet na strategickém odklonu směrem na Hrušovany, protože ústupová cesta směrem severozápadním bude již odříznuta centrální skupinou armády Slovensko-Jih, útočící na Brno. Po týdně bojů vznikne následující situace: Čechevé ztratili Hodonín/ zde byla zhanobena socha T.G.M./, Břeclav a kolem 150 vesnic. Armáda Slovensko-Jih stanula před Kyjovem a probíjí se k Židlochovicím. Sever skýtá poněkud odlišné rozložení sil. Po upevnění pozic se Čechevé spolu s valašskými partyzány pokusili o protiútok v prostoru St. Hamry-Mosty. Překvapivým úderem od polských hranic byla dobyta Čadca, ale nově nastupující úderní oddíly dobrovolníků armády Sever vytlačily po úporných bojích Čechy zpět k Mostům. Během prvních dnů byla bombardována Ostrava, Brno, Pardubice, Kolín, Praha, Plzeň, Ústí nad Labem, Česká Třebová a další menší místa. Naproti tomu zničila česká letecká eskadra Slovnaft, několikrát napadla Košice, Poprad a Žilinu. Brno bylo ostřelováno takřka po celý týden jak z dalekonesných děl, tak i raketami země-země a utrpělo nejtěžší škody. Kouř z hořících dolů a železáren pokryl černou clonou nejen ostravsko, ale i polský Těšín, Raciborz a okolí. Polská vláda protestovala v OSN, stejně jako maďarská/ znaužívání občanů maďarské národnosti k válce v Čechách/ a rakouská/ narušení vzdušného prostoru/. Třetí den konfliktu zasedá Rada bezpečnosti OSN, která rozhoduje o dislokaci "modrých přileb" v prostoru bojů pod podmínkou, že Slovenská armáda ustoupí za hranice platné před zahájením bojů. Slovenský zástupce sice nabídku přijímá, pak se ukáže, že Slovensko vlastně zástupce v OSN nemá a je tedy dodatečně zvolen představitel suverénního Slovenského státu, který návrh Rady bezpečnosti odmítá. Zasedání pokračuje i čtvrtý den války, kdy americký delegát doporučuje okamžitou akci speciálních protivzdušných

komand k ochraně jaderné elektrárny v Jaslovských Bohunicích. Koncem týdne přebírá americká S.W.A.T. kontrolu nad elektrárnou, která je od počátku války v evakuačním stavu. Američané sebou přivezli i rakety Patriot proti možným útokům řízených střel. Slovenský zástupce v OSN protestuje proti zasahování USA do vnitřních záležitostí Česko-Slovenska. Američtí zabijáci masakrují cigány a zelené, kteří okouněli kolem odpalovacích ramp. Slovensko vyhlásuje USA válku. Prezident USA a papež vyzývají ke zdrženlivosti. Cicciellina nabízí své přednosti velitelům Slovenské armády, pokud se s ní stáhnou za hranice. Experti přisuzují prvotní úspěchy slovenských sil velkému národnostnímu vzepjetí a morální převaze. Citát: "Slováci bojují za samostatnost, Češi jako obvykle teprve hledají motivaci," obletí svět.

Druhý týden války. Světové agentury přináší otřesné dokumenty z bombardování chrámu sv. Víta. The Newsweek: "Z Hradčan zůstala stát jen čestná stráž." Hoří rovněž Bratislavský hrad. V Dunajské Středě vypukne povstání obyvatelstva maďarské národnosti, jemuž slovenské oddíly ostrahy hranic brání v útěku do Maďarska. Na maďarsko-slovenských hranicích se schyluje k dramatu s těžko předvídatelným koncem. V obavách z boje na dvou frontách otvírá nakonec Slovenská armáda 9. den války jižní hranici. Následuje ve středoevropských podmínkách nevidaný exodus Maďarů do vlasti. Maďarští vojáci bežující v Čechách pod prapory s byzantskými dvouarmennými kříži podněcují neklid a houfně dezertují. "Co s maďarskými a rómskými přeběhlíky?" ptá se Horst ve válečném zpravodaji Ilegální demokracie, jediných novin, které na území bývalé ČSFR ještě vychází.

Slovesná fronta před Brnem se začíná hroutit. Poučení bojem o Paříž, transportují brněnští vojenští zmocněnci vojáky na frontu v taxicích, čímž současně řeší věčný problém černých taxikářů. Pod tlakem posil ustupuje armáda Slovensko-Jih k Dyji. Předsumuté divize svádí tuhý boj o Kyjev. Na obou válčících stranách se projevuje citelný nedostatek pohonných hmot a proto se letecká válka omezuje již jen na sporadické nálety na čistě vojenské cíle. Poziční boje na severní frontě nevedou k rozhodujícím územním ziskům. 12. den války je rozhodnuto o nasazení vojsk OSN do krizových oblastí. Slovenská vojska se stahují k Břeclavi, řídí se taktikou spálené země. U Kyjeva jsou obklíčeny čtyři slovenské divize, ale za značných ztrát se jim podaří probít směrem na Ratíškovice. Jeden z posledních náletů na Uh. Hradiště ničí Slováké divadlo/hráli Černé barony/ a hřiště Sokola.

Po dvou týdnech války se v týlu zdecimované armády Slovensko-Jih formují jednotky OSN, z větší části leteckým mostem ze základů kolem Vídně a také díky obnovení trati Břeclav-Přerov. Česká osvobozená armáda postoupila do Strážnice vítána krojovanou chasou a moravskými vrabci a posléze překročila hranice u vyhlášené Skalice. Slovenský zástupce v OSN prohlašuje, že si rozhodně přeje, aby jeho žádost o vyslání modrých přileb do ČSFR byla považována za politováníhodné nedorozumění. "Vyhnali jsme rudé, vyženeme i modré!" hřímá I.D. Český zástupce v OSN hovoří zvýšeným hlasem o ekologických katastrofách způsobených vojsky OSN v Dolnomoravském úvalu. Armáda Slovensko-Jih a Česká osvobozená armáda obklíčují společně koordinovaným manévrem vojska OSN v katastru Hodonína. Formuje se Československá osvobozená armáda. Mnohonárodnostní sbory žoldáků jsou po dvoudenní bitvě pobity do posledního muže. Americký prezident umírá, stížen záchvatem mrtvice. Irák striktně žádá, aby ČSFR zaplatila naftu dodávanou oběma dříve znesvářeným stranám. 16. den války umlkají boje na všech frontách a současně je podepsána dohoda o federativním uspořádání republiky. Den porážky vojsk OSN je vyhlášen státním svátkem ČSFR.

Tolik počítač. Nemáme, co bychom k povaze konfliktu dodali.

BLUD ODPOVĚLNOSTI

"Není-li Bůh, je dovoleno vše." Tato Dostojevského věta straší všechny "osvícené mozky" naší doby. Není pochyb o tom, že Bůh je od dob Nietzscheho skutečně tentam a s ním i strach a víra v nadlidskou manipulaci se světem. Člověk se nemá čeho bát a ze svých činů se bude v posled odpovídat jen sám sobě. Jenže to by nešlo. Naprostá svoboda, která nutně vede k poznání, že je úplně jedno zda žít či ne-
žít /a to jak ve vztahu k sobě samému, tak i k ostatním/, připadá lidem, kterým stojí za to o tom přemýšlet, jaksi nehumánní. Těžko je jim přijmout konstatování, že existence jako taková smysl postrádá, že jim není dokonce ani ona sama ve své latentní podobě kodování. Obvykle se poukazuje na vznik života a kulturní dějiny lidstva /přitom - co je to kultura?/ jako na nemsyslnosti odporující fakt. Jenže náhoda je bibec a lidé se nepozabíjeli jenom pro to, že jsou to ve-
směs hovada líná. A aby je někdy náhodou nenapadlo zapíchnout tu nu-
du na věky, snaží se jim teď oni "spasitelé" místo Boha strčit do soukolí uvažování jiný tlumič - odpovědnost. Odpovědnost za sebe, své okolí, životní prostředí, mír, celou planetu, celý vemsír. Náš význam je ve spravování a organizování věcí pozemských k všeobecnému blahu. Situace poněkud překerní, když se do role správců a mocipánů angažu-
jeme sami.

Samozřejmě, že většina to má na háku, jenže pár tupých hlav již nespočetněkrát dokázalo zblbnout celé stádo. S ohledem na stále silnější tlaky ze strany zodpovědných si nelze nepoložit otázku: Je člověk schopen zodpovídat bytí i jen za úplnou hovadinu? Vše nasvědčuje tomu, že není. Vždyť nemá pod kontrolou ani sebe samého. Kdyby měl jen pár sekund mít na povel některé ze svých životních pochodů, došlo by záhy ke srážce vlaků. Spoustu činností prováděných automaticky, naučené /chůze, jízda na kole, psaní na stroji/ by přímá vědomá kontrola znemožnila. Ku příkladu chůze: s každým novým krokem se vydáváme do nebezpečí volného pádu, který je eliminován oporou nohy. Kdybychom při chůzi mysleli odpovědně jen na to, abychom neupadli a snažili se nohama šoupat pokud možno účelně, dopadlo by to tak, že bychom se za chvíli nepohnuli z místa. Ten fakt, že ~~xx~~ pohnutky myslí, sny nebo afekty jsou něčím jakoby zcela mimo nás, snad není třeba rozebírat.

Člověk není schopen nést odpovědnost sám za sebe a měl by tak činit v případech druhých, ba co dít, celého světa. Sociální realita běžného života se neděje nijak jinak než potlačením, mnohdy neuvědomovaným, sebe sama a místo pro odpovědnost v ní rozhodně není. Klasickým, po všech stránkách lidským příkladem, je odpovědnost za dítě. Její mechanismus je však v mnohem zarážející. Dítě je vecpáno do škátkule norem a zákazů a nejraději jmse, když sedí pěkně na očích a cucá si palec. Pokud pak při hře či jiné příležitosti něco provede a nás tak společensky znemožní, následuje msta, v lepších případech ostrý pohovor, jehož účelem není ani tak vysvětlit podstatu provinění jako spíše projevit sílu. Vůbec se zdá, že jediným výdobytkem odpovědnosti je mocenské postavení a z něho plynoucí právo trestat, samozřejmě s náležitým morálním nebo rozumovým zdůvodněním.

Pro člověka, resp. lidský roď, je odpovědnost za svět příležitostí /lépe řečeno se tak jeví/ k jeho ovládnutí. Prostě to tak nejde dál a my to vezmem do ruky, samozřejmě lidsky /jsme přeci lidé/, přesto však rázně a jediné správně. Nebezpečnost těchto tezí, jejichž podoba se formovala již v 18. a 19. století se plně projevila ve všech odnožích socialistického pojetí společnosti. Tento dlouhodobý pokus zformovat na racionální bázi něco tak živelného a dynamického jako

je společnost našťěstí pro nás skončil. Jenže teď máme převzít zodpovědnost úplně za všechno. A co je takto pojatá zodpovědnost jiného než pořízení toho všeho našim kritériím a limitám daných rozumem? Bylo by bezesporu zajímavé sledovat, jak by tato odpovědnost byla realizována v praxi, i když z toho jde trochu strach.

Bez povšimnutí by neměla zůstat ani geneze "odpovědného hnutí". Již na začátku bylo zřejmé, že se nejedná o nic jiného než o další z pokusů nahradit mrtvého Boha. Na jeho místo nastupuje lidstvo a kolektivní mysl. Jenže ... Není-li Bůh mezi námi nyní, nepochybně mezi námi nebyl nikdy. A to si současní mesiáši jaksi neuvědomují. Nietzsche řekl: Bůh je mrtev - ale raději měl říci: Bůh nikdy nebyl - neboť tak by celou věc postavil jednoznačně a dnešním spekulacím by zatnul tipec. Je pravdou, že pro středověkého člověka byl Bůh realita /byť kvalitativně odlišná/ jako třeba strom, pole, on sám. Jenže na to se nedá příliš spoléhat, neboť on realitou nemanipuloval, on z ní jenom těžil. Za běh světa odpovídal Bůh /tedy něco, co není/ - jakási jiná kvalita bytí. Myslitelé 20. století na místo Boha /tedy nicoty! / delegují lidstvo a jemu dávají do rukou otěže vývoje.

Ale s čím budeme v tomto postavení manipulovat? Se zbytkem světa, florou, faunou, vesmírem? Můžeme z jednotné struktury bytí vyčlenit jakési řídicí centrum? A může toto centrum uplatňovat ve vztahu k bytí /tedy i k sobě samému/něco jiného než sílu? Protože ať chceme nebo nechceme jsme nedílnou součástí celého toho týátru a eo ipso i předmětem vlastní manipulace. Nic moc, co? A pokud si znovu uvědomíme, že tahání za nitky se má dít z nicoty, jeví se celá záležitost dostatečně absurdní na to, abychom odvrátili hlavu znechucením.

Vývoj rodu *Homo sapiens* je z hlediska geologických dějin Země epizodní záležitost. A pozorujeme-li, co všechno a s jakou dynamikou se vyvíjelo a vyvinulo před objevením člověka, pak i fázi poněkud bezvýznamnou. Je až s podivem, jakým způsobem se tato forma dokázala udržet. Ale: co do adaptability je člověk roven potkanům, šíří se rychlostí moru a od *Homo neandertalensis* se liší snad jen zakrnělým čichem a zvětšenou mozkovnou - o to větší blbosti ho napadají. Ale to teď není podstatou věci.

Během doby existence vesmíru za planetu Zemi nikdo neopodvídal, což lze s úspěchem konstatovat až do období raných civilizací. Přesto všechno slapalo, dokonce líp než dnes. Ale pak člověk formuloval svůj strach a tak se ho do jisté míry zbavil. Vytvořil si božstva a záhrobí, později Boha a vstávání z mrtvých. Jenže se strachu se úplně nezbyl. Vždyť to také nebyl strach ledajaký, ale strach rozvrstvený, téměř schizofrenní. Strach o sebe /ten je nám vrozen/ a strach ze sebe /ten jsme získali/ - to jsou dva hlavní proudy, které stimulují poměrně silně naše Já. Po pádu Boha atakují vědomí s nebývalou razancí. Strach o sebe nabývá formu beze smyslu prožitého života, strach ze sebe pak předpokládá, že si tuto nesmyslnost uvědomíme. A tak se zoufale hledá deka, kterou by se to všechno přikrylo. Má se jí státi odpovědnost za svět. Je dost dobře možné, že tato teze bude po určitý čas úspěšná, ale tak jako tak je odsouzena k zániku stejně jako všechny ostatní.

Snad někdy v nedohlednu nastane doba, kdy se člověk svých strachů zbaví, ale pak přestane být člověkem /a to není žádné terno!/. Co to potom bude těžko říct - možná nadčlověk, možná jepice.

0 00
0 00
0 00

vesničanům vztan, je série nadávek, které ze sebe čtvrt hodiny sypal.

Malý rozsah našeho časopisu mi nedovoluje dovyprávět, jak se pak Leopold III/B zvedl, rozvázně přečtl údaj slunečních hodin, vypnavil se do chléva s kozou, aby ji podojil /nezapomínejme jaká v té chvíli byla politická situace v Evropě/, ta mrcha no kopla a on ji v návalu vzteku zastřelil rychtářovou kozlicí/Jednalosse o tutéž kozlici, jež 5.6.1889 spadla ze zdi světnice domu č.p. 18 v Buchlovicích/. O tom všem, i o lítosti, jež stihla Leopolda a neopustila jej po celý život, v příštím pokračování.

Na závěr jen poodhalme roušku nad tajemstvím otcovství tohoto vzácného muže. Tak jako každé jaro, vydala se Josefína 7.4. 1865 v úterý, tři a půl dne po Sv. Markétě na projíždku do buchlovských lesů. Nežela sama. Provázela ji vtíravý kočizná,

Obr. 2 Vzácná kaple kdesi

Obr.3 Hraběnka Poštwaldská se svou chůvou v dopravném kostýmu.

a sbírkou bičů / na hradě k vidění v kabinetu věd hned vedle lebky černocha a šestky vlevo dole Indiána divokého/. Tento vilný a namyšlený mladík vjel prudce do lesa a rozvrzaný kočár minul buk, potom dub, ořech, smrk, další dva buky ... až svištěl temným hvozdem. V úvozu mezi kopci najel na ostrý kámen /dosud tam leží! a rozlomil kolo. V hrůzně nakloněném povozu se hraběnka skutálela na pravý bok

/Na rozdíl od svých vrstevnic, jež pãodily levobočky/ a nezmohla se na odpor. Přesto si po hrůzném činu, jak bylo jejím zvykem, neodpustila ironickou poznámku : Taková žížala ! - Její vadná německá intonace však dala zaznít slovům - Takofí žížlava. A tu je i původ krycího jména Leopolda III/B hraběte Berchtolda, jímž byl znám mezi domorodci.

Příště : 27. 2.1912 8-12 hodin /pod mrakem, mírné sněžení/

Moták

Obr.4 Tak si paní hraběnkou z Poštwaldu pamatují někteří Buchlovjanáci.

Z dopisů našich čtenářů - Žebrácká dieta z Buchlovic

Poslední dobou se k nám dostává čím dál víc vašich dopisů, pět našich pracovníků z oddělení korespondence je doslova zaneprázdněno čtením a vyřizováním vašich dopisů /to nemluvíme o jejich prodloužených směnách, o práci o sobotách a nedělích, přes noc a t.p./ Proto se vám upřímně omlouváme, že každému zvlášť nemůžeme odepsat jednotlivě a včas.

Dnes vybírám z nejzajímavějšího listu posledního dne, je od paní Anděly Lukeščíkové z Buchlovic, která je v obci i v celém širokém okolí více známá pod přezdívkou "buchlovická Maria Treben" nebo "ježibaba". Jejím životním /snad i osudným/ krédem je testování nových druhů léčivých rostlin a záslužnou práci vykonala i v oboru progresivních metod zaručených diet. V současné době se paní Lukeščíková nachází na ARU v OÚNZ v Uh.Hradišti v důsledku osobní testace tzv.Žebrácké diety z Buchlovic. Jmenovaná nám návod své vyzkoušené diety poslala i z jejího lože smrtelného.

Žebrácká dieta z Buchlovic

/týdenní koloběhy diety se opakují 4 x za sebou - úbytek živé hmotnosti dietáře je za každý koloběh/týden/ až 10kg.Podáváme vždy po jednom litru vody!!/

- 1.den - ráno: voda z obecního řádu
večer:voda od Truhly/za Smraďavkou/
- 2.den - ráno: sirková voda ze Smrdatky/smraďavková záprtkovica/
večer:voda od Širovátky
- 3.den - ráno: voda od Pily
večer:voda od Hořínkového pod Barborků
- 4.den - ráno: voda od Šefránkového pod Dobříšků
večer:voda od Misy/nad Cimburkem/
- 5.den - ráno: voda od Lipůvky!/nad přehradou/
večer:voda z kerchova /pumpa na hřbitově/
- 6.den - ráno: voda z "ganála"/potok na buchlovském náměstí/
večer:voda z meliorace /libovolné místo/
- 7.den - ráno: voda od Orlitovy skaly
večer:voda z hajzlu /žumpy a t.p./

K této dietě je třeba dodat,že na uvedená místa pramenů a studánek chodila pí.Lukeščíková pěšky a vzhledem ke značným vzdálenostem určitá kila shodila i tímto strastným putováním.Jinak během 4 chodů diety dotyčná zchudla o 56 kg. /pův.hmotnost 59 kg, nyní něco přes 3 kg živé hmotnosti./ Ošetřující lékař z ARA/nepřeje si být jmenován/ tvrdí,že nejvíc na pí.Lukeščíkové váží zcela odvodněné kosti a močový měchýř.

Touto cestou děkujeme pí.Lukeščíkové za její dopis s návodem na spořádanou dietu a nakonec jí přejeme všechno nejlepší do dalších hodin života.

v dopisech listoval
Květoš Krystýnek

Z POEZIE MARKÝZE DE CARLOSE

VZPOMÍNÁNÍ STARCE

Sedím tu v parku na lavičce.
A je mně zima.
Ani oheň si nemohu udělat.
Já - to nebejvalo.
Za mých mladých let
bych si udělal oheň hned.
To si oheň totiž mohl udělat každý,
tedy, když to uměl.
To nebylo jako dnes.
Škrtnout sirkou.
Musel jsem si vzít dva šutry
a křesat, křesat a křesat
dokud jsem nevykřesal oheň.
Také jsem si ho mohl udělat kdekoliv.
Ano! - Kdekoliv.
Tenkrát totiž ještě nebyly žádné lavičky a parky.
Tenkrát, když si člověk chtěl sednout
tak si sedl na zem.
Ano! - Na prostou zem.

Lidé si tenkrát víc vážili přírody.
A proto byla stále čistá.
Proto si mohli klidně sednout na tu -
prostou zem.
Neusely se dělat žádné rezervace,
žádné národní parky a podobně.
Já - to se žilo.
Je to možné tím,
že tenkrát ještě nebyly žádné politické strany.
Já - to bude tím.
Dnes máme spoustu politických stran.
Já - to bude tím
Stejně jsou všechny na nic.
Jenom se dohadují
a dohadovat se budou
ještě dalších sto let.
Ale ať se dohadují.
Měl bych jít.
Nebo tady dočista zarznu.
Já - tenkrát, to se žilo.

Markýz de Carlos

JINDRA HOJER V NESNAŽÍCH

PROBOHA, KA KOGO TO TEN JINDRA LEZE?
VEMT JE TO HAAHA BIMBI. MUSÍM HO
VAROVAT!!!

JINDRO HOJERE, ZADRŽ!
COŽPAK NEVIŠ, ŽE HAAH
MA' AIDS?!

ZACHRÁML JSI MI
ŽIVOT BOŽO! ZA TO,
TI SPLNÍŠ JEDNOTVĚ
PŘÁNÍ

ŽE BOŽA CHCE K LÁN DO KLUBU?!
KEEKISTUJE! VYZRAL BY LÁN VŢECHNU
KČRÁNKU!

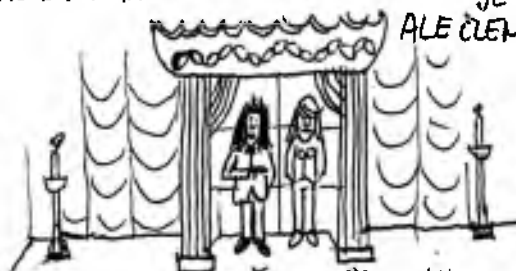
JE TO SICE SOLIDNÍ PRASARNA,
ALE ČLEMTVÍ V KLUBU RŢ JE MI
MILEJŠÍ.

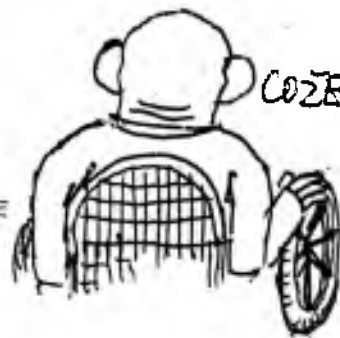
KE KE!
Z TOHO JSEH
UŽ VYROSTL..

DEDA NA SENZA
ARZEMAL. NĚCO BY SE TI
MOHLO ŠIKNOUIT

TOHLE JE DĚDO BOŽA, CO MI
ZACHRÁML ŽIVOT...

COŽEŽ!!!

A PŘÍŠTĚ UŽ ŽADME,
LEVME
KURVY,
HIMBASS

